

MICKEY HALLER JAKO ŽALOBCE V PŘÍPADU
VRAHA DVANÁCTILETÉ DÍVKY!

MICHAEL
CONNELLY

ZRUŠENÝ
ROZSUDEK

„CHYTRÉ A EMOCIONÁLNĚ VYTRŽEBNÉ ČTENÍ.“
LOS ANGELES TIMES

ZRUŠENÝ ROZSUDEK

Michael Connelly

ZRUŠENÝ
ROZSUDEK

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2010
Translation © Jiří Kobělka 2011, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2022
Z anglického originálu *The Reversal* přeložil Jiří Kobělka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0477-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Shannon Byrneové s mnoha díky

ČÁST I
ULIČKA
HANBY

1

Úterý 9. února, 13.43

Když jsem naposledy jedl ve Water Grillu, seděl jsem naproti klientovi, který chladnokrevně a vypočítavě zavraždil manželku a jejího milence, v obou případech výstřelem do obličeje. Mé služby si zajistil nejen proto, abych ho hájil u soudu, ale abych ho i plně očistil a obnovil jeho dobré jméno na veřejnosti. Tentokrát jsem u stolu seděl s někým, na koho jsem si musel dávat ještě větší pozor. Stoloval jsem s Gabrielem Williamsem, šéfem losangeleského okresního státního zastupitelství.

Bylo svěží odpoledne uprostřed zimy. Kromě Williamse seděl naproti mně i jeho personální šéf – čti politický poradce – Joe Ridell. Schůzka byla naplánovaná na půl druhou odpoledne, kdy už je většina právníků bezpečně zpátky v soudní budově, takže nehrozilo, že se do světa začnou zbytečně šířit informace o koketování státního zástupce s příslušníkem temné sféry. Čímž jsem míněn já, Mickey Haller, obhájce zatracených.

Water Grill byl na oběd v centru velmi vhodný. Měli tu chutné jídlo a příjemnou atmosféru, stoly byly dobře oddělené od sebe, takže umožňovaly soukromou konverzaci, a vinný lístek hravě překonával drtivou většinu podniků v centru. Byl to lokál, kde si host nesvléká sako a kde mu číšník pokládá na klín černý ubrousek, aby se s tím nemusel obtěžovat sám. Státní zástupce s pobočníkem si objednali na účet daňových poplatníků martini, zatímco já zůstal u bezplatné vody z kohoutku, kterou restaurace nabízela. Williams si dvakrát lokl a sezobl jednu olivu, než se dostal k vysvětlení důvodu, proč se tu ukrýváme před světem.

„Mám pro vás návrh, Mickey.“

Přikývl jsem. Tohle mi Ridell řekl už ráno, když mi volal, aby si se mnou tenhle oběd dohodl. Já se schůzkou souhlasil a pak jsem se sám chopil telefonu a pokusil se o zmíněném návrhu získat co nejvíc zákulisních informací. Jenže ani moje první bývalá manželka, která pracovala ve službách státního zástupce, nevěděla, o co jde.

„Jsem jedno ucho,“ řekl jsem. „Nestává se každý den, aby sám státní zástupce dával člověku návrh. Víím, že se to nemůže týkat žádného z mých klientů – ti by se takové pozornosti nejvyššího zdaleka netěšili. A navíc mám momentálně jen pár případů. Časy jsou zlé.“

„Ano, máte pravdu,“ odpověděl Williams. „Žádného vašeho stávajícího klienta se to netýká. Mám jeden případ a chtěl bych, abyste se ho ujal.“

Znovu jsem přikývl. Už jsem to chápal. Advokáty všichni nenávidí, dokud je sami nepotřebují. Nevěděl jsem, jestli má Williams děti, ale určitě si o mně zjistil, že mladistvé nedělám. Takže jsem odhadoval, že půjde o jeho manželku. Nejspíš něco ukradla v obchodě nebo řídila pod vlivem a on bude chtít, abych to pomohl zamést pod koberec.

„Koho sebrali?“ zeptal jsem se.

Williams pohlédl na Ridella a oba se na sebe usmáli.

„Ne, nic takového,“ řekl státní zástupce. „Můj návrh zní jinak. Rád bych si vás najal, Mickey. Chci, abyste pracoval pro státní zastupitelství.“

Po Ridellově telefonátu mě napadaly nejrůznější varianty, ale možnost, že si mě někdo bude chtít najmout jako státního zástupce, mezi nimi nefigurovala. Vííc než dvacet let jsem byl plnoprávným členem advokátní komory. Během této doby se u mě ve vztahu k státním zástupcům a policistům vyvinula podezíravost a nedůvěra, která možná nebyla tak silná jako podezíravost a nedůvěra vůči gangsterům v Nickerson Gardens, ale rozhodně dosáhla takové úrovně, že mi spolehlivě bránila ve vstupu do jejich řad. Stručně a jasně řečeno: oni neměli zájem o mě a já jsem neměl zájem o ně. S výjimkou mé bývalé manželky, o níž jsem se už zmiňoval, a nevlastního bratra, který pracoval jako detektiv losangeleské policie, mi mohli být všichni ukradení. A Williams zvlášť. Byl to především politik a teprve pak

státní zástupce. O to byl nebezpečnější. V počátcích své právnické kariéry se sice krátkou dobu živil jako řadový státní zástupce, ale pak dvacet let působil jako advokát zastupující skupiny bojující za občanská práva. Na post šéfa okresního státního zastupitelství kandidoval jako člověk zvenčí a do funkce ho vynesla přílivová vlna antipolicejních a antiprokurátorských nálad. A tak jsem už od chvíle, co se mi na klíně ocitl ubrousek, přistupoval k tomuhle podivnému obědu s maximální obezřetností.

„Pracovat pro vás?“ zeptal jsem se. „A co bych přesně dělal?“

„Byl byste speciální státní zástupce. Na jednorázovou dohodu. Chci, abyste převzal případ Jasona Jessupa.“

Dlouze jsem se na Williamse zadíval. Nejprve jsem si myslel, že se nahlas rozesměju. Že je to nějaký chytře vymyšlený vtip. Pak jsem ale pochopil, že to tak být nemůže. Kvůli vtipu vás nikdo nepozve do Water Grillu.

„Vy chcete, abych trestně stíhal Jessupa? Podle toho, co jsem slyšel, na něm není co stíhat. Ten případ je kachna bez křídel. Zbývá už jen ji zastřelit a sežrat.“

Williams zavrtěl hlavou způsobem, kterým jako by chtěl o něčem přesvědčit nikoliv mě, nýbrž sám sebe.

„Na příští úterý připadá výročí té vraždy,“ řekl. „Chystám se oznámit, že máme v úmyslu Jessupa znovu stíhat. A chtěl bych, abyste na té tiskové konferenci stál vedle mě.“

Zaklonil jsem se na židli a podíval se na ně. Značnou část svého dospělého života jsem strávil v soudních síních, kde jsem se snažil odhadnout, co se honí hlavou porotcům, soudcům, svědkům a státním zástupcům. Myslím, že jsem v tom byl nakonec velice dobrý. U toho stolu jsem se však ve Williamsovi ani v jeho podržtaškovi, kteří seděli sotva metr ode mě, ani trochu nevyznal.

Jason Jessup byl usvědčený vrah dítěte, jenž strávil ve vězení téměř čtyřiadvacet let. Minulý měsíc však kalifornský Nejvyšší soud jeho usvědčení zvrátil a poslal případ zpět losangeleskému státnímu zastupitelství, aby obnovilo proces, anebo stáhlo obžalobu. K tomuto zvratu došlo po dvacet let trvající právní bitvě vedené převážně z Jessupovy cely jeho vlastním perem. Jessup si sám psal odvolání, návrhy, stížnosti i veškerá další právní zpochybnění, která ho

jako právníka-samouka napadla, avšak u státních ani federálních soudů nikdy nepochodil. Nakonec si však získal pozornost právnícké organizace s názvem Projekt genetické spravedlnosti. Ta jeho případ převzala a nakonec si vymohla příkaz ke genetickému testování spermatu nalezeného na šatech dítěte, z jehož uškrcení byl Jessup usvědčen.

K Jessupově odsouzení došlo dříve, než se analýza DNA začala u trestních soudů používat. Když byla o mnoho let později konečně provedena, zjistilo se, že sperma na šatech nepatřilo Jessupovi, nýbrž jinému, neznámému muži. A přestože soudy v minulosti opakovaně Jessupovo odsouzení potvrzovaly, tato nová informace převážila misku vah na Jessupovu stranu. Až nakonec Nejvyšší soud státu Kalifornie s poukazem na výsledky rozboru DNA a další nesrovnalosti v důkazech a vedení procesu rozsudek zvrátil.

Víc jsem toho o Jessupově případu v podstatě nevěděl a i tyto informace jsem získal převážně z novinových článků a advokátské šušky. A ačkoliv jsem neznal celý obsah nálezu Nejvyššího soudu, četl jsem některé pasáže v *Los Angeles Times* a bylo mi jasné, že jde o ožehavé rozhodnutí, které nepřímou dávkou za pravdu Jessupově vytrvalému poukazování, že je nevinný a že policie i státní zastupitelství jeho případ zfušovaly. Nemůžu říct, že mě jako advokáta netěšil pohled na to, jak sdělovací prostředky cupují po tomto rozhodnutí státní zastupitelství na kusy. Klidně to označte za škodolibost věčně poraženého. A bylo úplně jedno, že tenhle případ nebyl můj nebo že současná garnitura na státním zastupitelství neměla s Jessupovým případem z roku 1986 vůbec nic společného – trestní advokáti vítězí proti státnímu zastupitelství tak zřídka, že nás úspěch kolegů a porážka establishmentu vždy naplňuje společnou radostí.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo oznámeno minulý týden, čímž začala plynout šedesátidenní lhůta, během které muselo státní zastupitelství zahájit nový proces, nebo Jessupa propustit. Případalo mi, že od rozhodnutí neuplynul jediný den, kdy by Jessup nebyl ve zprávách. Poskytoval četné rozhovory po telefonu nebo i osobně v San Quentinu, opakovaně hlásal svou nevinu a kydal špínu na policii a státní zástupce, kteří ho do vězení dostali. Během svého boje si získal podporu několika hollywoodských celebrit

a profesionálních sportovců a také už stihl podat žalobu na město i okres, v níž požadoval miliony dolarů jako odškodnění za mnoho dlouhých let nespravedlivého věznění. V dnešní době nekonečných mediálních cyklů neměl o obecnost nouzi a směle toho využíval k budování statusu lidového hrdiny. Bylo jasné, že až nakonec vyjde z vězení, bude i on celebritou.

Měl jsem o jeho případu málo podrobných informací, ale z toho, co jsem věděl, jsem měl pocit, že je to nevinný muž, který musel čtvrt století snášet ústrky, a proto si zaslouží vše, co z nového vývoje dokáže vytřískat. Zároveň jsem o případu věděl dost na to, aby mi bylo jasné, že pokud DNA hovoří pro Jessupa, je obžaloba v podstatě prohraná a snaha soudit jej v obnoveném procesu se jeví jako ukázka politického masochismu, která mi k mozkovému trustu Williams and Ridell příliš nesešla.

Leda...

„Víte snad něco, co já nevím?“ zeptal jsem se. „A co neví *Los Angeles Times*?“

Williams se samolibě usmál a naklonil se přes stůl.

„Jessup s pomocí toho sdružení právníků dosáhl jen konstatování, že DNA nalezená na šatech oběti nepatřila jemu,“ prohlásil. „A jako autor stížnosti se už nemusel zabývat otázkou, komu vlastně patřila.“

„A tak jste ji do databáze vložili vy.“

Williams přikývl.

„Vložili. A vypadlo nám jméno.“

Nic dalšího nedodal.

„A kdo to tedy byl?“

„To vám nebudu říkat, dokud se toho případu neujmete. Do té doby jde o důvěrnou informaci. Ale rozhodně věřím, že naše zjištění umožní zvolit u soudu takovou taktiku, která dokáže neutralizovat otázku DNA a ponechat zbytek případu – a důkazů – v podstatě nedotčený. Tehdy nebyla DNA k jeho usvědčení zapotřebí. Takže se bez ní obejdeme i teď. Stejně jako v roce 1986 totiž věříme, že Jessup zmíněný trestný čin skutečně spáchal, a já bych zanedbával své povinnosti, kdybych neusiloval o jeho usvědčení bez ohledu na vyhlídky vítězství, potenciální politické dopady a postoj veřejnosti k tomuto případu.“

Williams to řekl tak, jako by se nedíval na mě, nýbrž do televizních kamer.

„Tak proč ho tedy nestíháte sami?“ zeptal jsem se. „Proč se obracíte na mě? Pracuje pro vás tři sta schopných právníků. Napadá mě jeden, kterého jste uklidili na pobočku ve Van Nuys a který by tenhle případ bral všemi deseti. Proč se obracíte na mě?“

„Protože státní zastupitelství tuhle žalobu vést nemůže. Určitě už jste četl nebo slyšel, z čeho nás osočují. Na tom případu je kaňka a je úplně jedno, že ani jeden ze státních zástupců, kteří byli tehdy u toho, už pro mě nepracuje. Prostě potřebuju přivést člověka zvenčí, někoho nezávislého, kdo ten případ povede u soudu. Někoho...“

„Od toho je tu přece ministerstvo spravedlnosti,“ řekl jsem. „Jestli potřebujete nezávislého žalobce, obraťte se na ně.“

Ve skutečnosti jsem ho jen popichoval a všichni u stolu to věděli. Možnost, že by Gabriel Williams požádal kalifornské ministerstvo spravedlnosti, aby se vložilo do případu, nepřicházela v úvahu. Ministerský post byl v Kalifornii voleným úřadem a všichni političtí experti ve městě ho pokládali za příští Williamsovu zastávku na cestě do gubernérské vily nebo nějaké jiné vysoké funkce. Předat potenciálnímu politickému soupeři případ, který by se dal bez ohledu na neaktuálnost použít proti němu, bylo to poslední, co by byl Williams ochoten udělat. V politice, v soudní síni ani v životě člověk nedává protivníkovi do ruky hůl, kterou by pak od něj mohl dostat naloženo.

„Na ministerstvo spravedlnosti se v tomto případě neobrátime,“ řekl Williams věčným tónem. „Proto chci vás, Mickey. Jste známý a uznávaný advokát. Myslím, že veřejnost uvěří, že budete v této záležitosti nestranný, a proto také uvěří a bude akceptovat usvědčení, jehož v tomto případě dosáhnete.“

Zatímco jsem na Williamse upřeně hleděl, dostavil se ke stolu číšník, aby přijal naši objednávku. Williams ho poslal pryč, aniž ze mě spustil oči.

„Nevěnoval jsem tomu případu moc velkou pozornost,“ řekl jsem. „Kdo Jessupa obhajuje? Těžko by se mi šlo proti kolegovi, kterého dobře znám.“

„Momentálně má jen právníka z Projektu genetické spravedlnosti a občanskoprávního zástupce. Trestního advokáta si nenajal, protože docela upřímně očekává, že ten případ pustíme.“

Přikývl jsem. Další překážka prozatím padla.

„Jenže ho čeká velké překvapení,“ pokračoval Williams. „Přivezeme ho sem a budeme ho soudit znovu. On to udělal, Mickey, a víc toho vědět nepotřebujete. Ta dívka je pořád mrtvá a to musí být pro jakéhokoliv státního zástupce to hlavní. Vezměte ten případ. Udělejte něco pro společnost a pro sebe. Kdo ví, třeba se vám to zalíbí a budete u téhle práce chtít zůstat. V takovém případě se touto možností rozhodně budeme zabývat.“

Sklopil jsem oči ke lněnému ubrusu a zamyslel se nad jeho posledními slovy. Na okamžik mi před očima bezděčně vytanul obraz mé dcery, jak sedí v soudní síni a dívá se, jak tentokrát nezastupuji obžalovaného, nýbrž lid. Williams mluvil dál, protože si neuvědomoval, že už jsem se rozhodl.

„Vaši sazbu vám očividně zaplatit nemůžeme, ale jestli ten případ vezmete, tak to asi stejně nebudete dělat pro peníze. Mohu vám poskytnout kancelář a sekretářku. A mohu vám poskytnout kompletní soudně kriminalistické zázemí. To nejlepší z každého...“

„Já nechci kancelář na státním zastupitelství. Potřebuju být nezávislý i v tomhle. Musím mít naprostou volnost v jednání. Už žádné obědy. Oznámíme to a vy mě pak necháte na pokoji. O postupu v případě budu rozhodovat já.“

„Dobrá. Používejte tedy vlastní kancelář, pouze v ní nesmíte uchovávat důkazy. A rozhodovat se samozřejmě budete sám.“

„A jestli to vezmu, vyberu si i svého zástupce a taky vyšetřovatele z řad LAPD. Lidi, kterým můžu věřit.“

„Vaším zástupcem bude člověk ze zastupitelství, anebo někdo zvenčí?“

„Na tohle budu potřebovat někoho od vás.“

„V tom případě předpokládám, že se bavíme o vaší bývalé ženě.“

„Přesně tak – pokud to vezme. A jestli ten případ dovedeme k Jessupovu usvědčení, přestěhujete ji z Van Nuys zpátky do centra na závažné trestné činy, kam patří.“

„To se lehkou řekne, ale...“

„Takové jsou podmínky. Berte, nebo nechte být.“

Williams pohlédl na Ridella a já viděl, jak tenhle údajný podržtaška téměř nepatrně kývl.

„No dobrá,“ řekl státní zástupce a otočil se zpátky ke mně. „V tom případě s tím asi budu souhlasit. Vyhrajte, a ona se vrátí. Dohodnuto.“

Natáhl ruku přes stůl a já mu ji podal. On se usmál a já ne.

„Lid zastupuje Mickey Haller,“ deklamoval. „Zní to docela hezky.“

Lid zastupuje... Měl jsem z toho mít dobrý pocit. Měl jsem z toho mít pocit, že se podílím na něčem vznešeném a správném. Ale místo toho se mě zmocnila neblahá předtucha, že jsem ve svém nitru překročil nějakou zapovězenou linii.

„Báječně,“ řekl jsem.

2

Pátek 12. února, 10.00

Harry Bosch přistoupil k hlavní přepážce okresního státního zastupitelství, které sídlilo v sedmáctém patře Budovy trestních soudů. Sdělil recepční své jméno a řekl, že má v deset hodin schůzku se šéfem úřadu Gabrielem Williamsem.

„Vaše schůzka se koná v zasedací místnosti A,“ oznámila mu recepční, když se podívala na počítačový monitor před sebou. „Projdete dveřmi, dáte se doprava a půjdete až na konec chodby. Pak znovu doprava a zasedací místnost A najdete na levé straně. Na dveřích visí cedulka. Už vás očekávají.“

Ozval se bzučák, dveře ve zdi obložené dřevem se otevřely a Bosch vstoupil dovnitř. Přemýšlel, proč recepční použila množné číslo. Od včerejšího odpoledne, kdy mu přišlo ze sekretariátu státního zastupitelství předvolání, si marně lámal hlavu, čeho se může týkat. Od státního zastupitelství se očekávala diskrétnost, ale nějaké informace obvykle přece jen prosákly ven. V tomto případě však Bosch ani nevěděl, že se má schůzky účastnit víc osob.

Absolvoval předepsanou trasu, došel ke dveřím označeným cedulí ZASEDACÍ MÍSTNOST A, zaklepal a uslyšel zevnitř ženský hlas: „Vstupte.“

Vešel dovnitř a uviděl ženu, která osamocněně seděla u stolu pro osm lidí a před sebou měla rozprostřené dokumenty, spisy, fotografie a notebook. Boschovi připadala povědomá, ale nedokázal ji okamžitě zařadit. Byla atraktivní, měla tmavé kudrnaté vlasy, pronikavé oči, které ho po vstupu bedlivě sledovaly, a příjemný, téměř zvědavý úsměv. Jako by věděla něco, co on neví. Na sobě měla stan-

dardní kostým státní zástupkyně v tmavě modré barvě. Harry ji sice nedokázal zařadit, ale předpokládal, že je to místopředsedkyně okresního státního zastupitelství.

„Detektiv Bosch?“

„To jsem já.“

„Pojďte dál a posaďte se.“

Bosch si odsunul židli a usedl naproti ženě. Na stole zahlédl fotografii z místa činu zachycující dětské tělo v otevřené popelnici. Byla to holčička a měla na sobě modré šaty s dlouhými rukávy. Byla bosá a ležela na hromadě stavební suti a jiného odpadu. Bílé okraje snímku chytaly nažloutlý tón. Fotka byla očividně stará.

Žena zakryla fotografii spisem a podala Boschovi přes stůl ruku.

„Myslím, že se ještě neznáme,“ řekla. „Jmenuji se Maggie McPhersonová.“

Bosch to jméno znal, ale nedokázal si vzpomenout, ze kterého případu.

„Jsem místopředsedkyně okresního státního zastupitelství,“ pokračovala žena, „a budu druhou žalobkyní v soudním stíhání Jasona Jessupa. Prvním žalobcem je...“

„Jasona Jessupa?“ skočil jí do řeči Bosch. „Vy s tím případem půjdete k soudu?“

„Ano, půjdeme. Příští týden to hodláme oznámit a já vás musím požádat, abyste to do té doby držel v tajnosti. Omlouvám se, že náš první žalobce má trochu zpož...“

Vtom se otevřely dveře a Bosch se otočil. Do místnosti vstoupil Mickey Haller. Bosch se zarazil a pak se podíval ještě jednou. Ne proto, že by Hallera nepoznal. Byli nevlastní bratři, takže s tím Harry neměl problém. Hallerova přítomnost na státním zastupitelství však nedávala vůbec žádný smysl. Mickey byl advokát specializovaný na trestní právo. V zasedací místnosti zastupitelství se vyjímal zhruba stejně dobře jako kočka v psinci.

„Já vím,“ začal Haller. „Teď si určitě kladeš otázku, co má tohle sakra znamenat.“

Usmál se, přesunul se po bok McPhersonové a začal si odtahovat židli. V tu chvíli si Bosch vzpomněl, odkud ženin jméno zná.

„Vy dva...“ začal. „Vy jste byli manželé, ne?“

„Přesně tak,“ řekl Haller. „Osm báječných let.“

„Takže jak to je: ona Jessupa stíhá a ty ho obhajuješ? Nemí to střet zájmů?“

Hallerův úsměv přerostl v nevázaný úšklebek.

„Střet zájmů by to byl jen v případě, že bychom stáli proti sobě, Harry. Tak to ale není. Stíháme ho oba. Společně. Já jsem první žalobce a Maggie druhý. A chceme, abys nám dělal vyšetřovatele.“

Bosch byl totálně zmatený.

„Moment. Ty přece nejsi státní zástupce. Tohle vůbec...“

„Jsem jmenovaný nezávislý žalobce, Harry. Všechno je to legitimní. Kdyby nebylo, tak bych tady neseděl. Půjďme po Jessupovi a chceme, abys nám pomáhal.“

Bosch si odsunul židli a pomalu se posadil.

„Podle toho, co jsem slyšel, se už tomu případu pomoci nedá. Ledaže byste mi řekli, že Jessup ten test DNA nějak zmanipuloval.“

„Ne, to vám netvrdíme,“ vzala si slovo McPhersonová. „Provedli jsme vlastní testy a porovnání. Původní výsledky byly správné. DNA na šatech oběti nepatřila jemu.“

„Což ovšem neznamená, že jsme ten případ prohráli,“ dodal Haller rychle.

Bosch přesunul pohled z McPhersonové na Hallera a pak zase zpátky. Zjevně mu něco unikalo.

„Takže komu ta DNA patřila?“ zeptal se.

McPhersonová před odpovědí úkosem pohlédla na bývalého manžela.

„Nevlastnímu otci oběti,“ řekla. „Ten mezitím zemřel, ale my se domníváme, že existuje vysvětlení, proč se na šatech jeho dcery našlo jeho sperma.“

Haller se naléhavě naklonil přes stůl.

„Vysvětlení, které ponechává dost prostoru k tomu, abychom Jessupa z vraždy té dívky usvědčili znovu.“

Bosch se na okamžik zamyslel a pak mu před očima bleskl obraz vlastní dcery. Věděl, že na světě existují některé druhy zla, které je třeba vykořenit bez ohledu na obtíže. Vrah dítěte figuroval v tomto seznamu na prvním místě.

„Dobrá,“ řekl. „Jdu do toho.“

3

Úterý 16. února, 13.00

Okresní státní zastupitelství disponovalo tiskovým sálem, který neprošel modernizací od doby, kdy se v něm konaly tiskovky k případu Charlese Mansona. Umouněné zdi obložené dřevem a schlíplé vlajky v rohu sloužily jako pozadí při dobré tisícovce tiskových konferencí a zašlý vzhled sálu ostře kontrastoval se skutečnou mocí a silou tohoto úřadu. Státní zástupce nikdy netahal za kratší konec v ničem, co dělal, avšak navenek se zdálo, že zastupitelství nemá peníze ani na to, aby si pořádně vymalovalo.

K oznámení o dalším postupu v Jessupově případu se však toto prostředí hodilo dobře. Možná vůbec poprvé za dobu existence tohoto svatostánku spravedlnosti totiž státní zastupitelství skutečně za kratší konec tahalo. Rozhodnutí o opětovném procesu s Jasonem Jessupem s sebou neslo četné nástrahy a reálnou pravděpodobnost nezdaru. Když jsem tedy stál v čele sálu vedle Gabriela Williamse a naproti šiku videokamer, oslnivých světel a reportérů, konečně mi došlo, jak příšerné chyby jsem se dopustil. Moje rozhodnutí ujmout se případu v naději, že si získám přízeň své dcery, bývalé manželky i sebe samotného, mělo skončit s katastrofálními následky. Bylo jasné, že shořím jako papír.

Alespoň se mi však nabízela vzácná příležitost sledovat to všechno z první řady. Zástupci sdělovacích prostředků se sem sjeli proto, aby si vyslechli konec příběhu. Státní zastupitelství bezpochyby ohlásí, že Jasona Jessupa znovu soudit nebude. Samotný šéf úřadu se možná neomluví, ale přinejmenším prohlásí, že nejsou důkazy. A že obžaloba na muže, který strávil tak dlouhou dobu ve vězení,

ve skutečnosti nic nemá. Případ se uzavře a Jessup bude v očích zákona i veřejnosti konečně svobodný a nevinný.

Média se málokdy nechají hromadně uvést v omyl, a když se to stane, obvykle to neunesou dobře. V tomto případě navíc nebylo pochyb, že Williams udělal ze všech novinářů hlupáky. Během uplynulého týdne jsme s maximální diskrétností sestavovali tým a přezkoumávali důkazy, které byly dosud k dispozici. Nakonec se ven nedostalo ani slovo, což bylo v dějinách Budovy trestních soudů zřejmě vůbec poprvé. A přestože jsem si po vstupu do sálu všiml prvních náznaků podezíravosti ve tvářích reportérů, kteří mě poznali, nakonec to byl Williams, kdo bez otálení přistoupil k řečnickému pultu obsypanému mikrofony a digitálními rekordéry a zasadil novinářům knokaut.

„Jednoho nedělního rána na den přesně před čtyřia dvaceti lety byla dvanáctiletá Melissa Landyová unesena ze zahrady rodinného domu v Hancock Parku a brutálně zavražděna. Vyšetřování rychle vedlo k odhalení podezřelého jménem Jason Jessup. Podezřelý byl zatčen, usvědčen a odsouzen k doživotnímu žaláři bez možnosti podmíněného propuštění. Kalifornský Nejvyšší soud nicméně toto usvědčení před dvěma týdny zvrátil a postoupil zpět mému úřadu. A já jsem nyní přišel oznámit, že se Státní zastupitelství okresu Los Angeles rozhodlo Jasona Jessupa ve věci smrti Melissy Landyové opětovně soudit. Obžaloba z únosu a vraždy stále platí. Můj úřad hodlá pana Jessupa soudně stíhat ještě jednou, a to v plné míře, kterou mu zákon umožňuje.“

Odměl se, aby svému oznámení dodal patřičnou váhu.

„Jak víte, Nejvyšší soud shledal, že první soudní stíhání – k němuž samozřejmě došlo více než dvacet let předtím, než na státní zastupitelství nastoupilo současné vedení – vykazovalo jisté nesrovnalosti. Abychom se vyhnuli politickým střetům a případnému zdání nevhodného postupu ze strany mého úřadu, pověřil jsem vedením případu nezávislého zvláštního žalobce. Muže, který teď stojí po mé pravici, mnozí z vás znáte. Michael Haller působí už dvacet let jako renomovaný losangeleský advokát. Je to nezařaditý a uznávaný člen advokátní komory. Mé jmenování přijal a k dnešnímu datu přebírá zodpovědnost za případ.“

Můj úřad zastává názor, že soudní pře se mají vést u soudu, nikoliv v médiích. Přesto jsme s panem Hallerem ochotni odpovědět vám na několik otázek, pokud se nebudou týkat konkrétních aspektů a důkazů souvisejících s případem.“

Novináři na nás sborově začali pokřikovat dotazy. Williams zvedl ruce, aby zjednal klid v sále.

„Jeden po druhém, prosím. Začněme třeba vámi.“

Ukázal na ženu sedící v první řadě. Nedokázal jsem si vzpomenout, jak se jmenuje, ale věděl jsem, že pracuje v *Timesech*. Williams zjevně znal své priority.

„Kate Saltersová z *Los Angeles Times*,“ řekla žena ochotně. „Můžete nám říct, jak jste dospěli k rozhodnutí, že budete Jasona Jessupa znovu stíhat, když ho DNA z tohoto zločinu očistila?“

Než jsme vešli do sálu, řekl mi Williams, že se oznámení i veškerých dotazů ujme sám a já mám odpovídat pouze v případě, že se na mě výslovně obrátí. Chtěl mi tím sdělit, že v tomhle představení bude hlavní hvězdou on. Já však byl rozhodnutý dát od počátku jasně najevo, že tenhle případ je můj.

„Odpovím vám,“ řekl jsem a naklonil jsem se k pultu s mikrofony. „Test DNA provedený lidmi z Projektu genetické spravedlnosti dospěl pouze k závěru, že tělesné tekutiny nalezené na šatech oběti nepatřily Jasonu Jessupovi. Nevyloučil však možnost, že Jessup tento trestný čin skutečně spáchal. To je rozdíl. Test DNA poskytl pouze dodatečné informace, které bude porota muset vzít v úvahu.“

Napřímil jsem se a zachytil Williamsův pohled typu „neser mě“.

„Čí DNA to tedy byla?“ vykřikl někdo.

Williams se rychle předklonil, aby mohl odpovědět sám.

„Na otázky o důkazech nebudeme prozatím odpovídat.“

„Mickey, proč ten případ berete?“

Otázka přišla ze zadní části sálu, z prostoru za světly, takže jsem jejího autora neviděl. Opět jsem přistoupil k mikrofonům a vytočil tělo tak, že Williams musel udělat krok zpátky.

„Dobrá otázka,“ řekl jsem. „Rozhodně je pro mě nezvyklé ocitnout se takřikajíc na druhé straně barikády. Domnívám se však, že toto je případ, kvůli němuž stojí za to hrani-